

Warszawa, dnia 4 marca 2020 r.

Sygn. akt VI Ka 607/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

Sędziowie: SO Adam Bednarczyk

SR del. Justyna Dołhy (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy – stażysta Dorota Korbut

przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia

po rozpoznaniu dnia 4 marca 2020 r.

sprawy A. M. syna G. i N. ur. (...) w T. (Gruzja)

oskarżonego o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego(...)

z dnia 27 grudnia 2018 r. sygn. akt IV K 333/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego (...) na rzecz adw. K. R. kwotę 723,24 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonego w instancji odwoławczej oraz podatek VAT,

III. zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w II instancji, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Adam Bednarczyk SSO Jacek Matusik SR del. Justyna Dołhy

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 607/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy (...) z dnia 27 grudnia 2018 r. w sprawie o sygn. akt IV K 333/18

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
	1. 1	A. M.	oskarżony jest osobą karaną oskarżony nie uzyskuje dochodów	- dane o karalności k. 1030, 1142 - dane z e-puap k. 1032
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
1.	A. M.	oskarżony był zatrzymywany przez Policję w dniu 18 grudnia 2017 r.	- dokumenty przedłożone przez oskarżonego i ich tłumaczenie k. 1041-1045, 1105-1106 - notatki urzędowe k. 1055, 1092 - informacja z (...) k. 1108 - akta spraw II W 844/15, II K 595/15, II W 9/18, II Ko	

		1913/15, II K 55/18, II W 1237/14, II W 354/18	
--	--	--	--

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
oskarżony jest osobą karaną oskarżony nie uzyskuje dochodów	- dane o karalności k. 1030, 1142 - dane z e-puap k. 1032	jak wynika z jasnych i niebudzących wątpliwości dokumentów urzędowych oskarżony jest osobą dwukrotnie karaną za przestępstwa, nie uzyskuje żadnych dochodów

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
oskarżony był zatrzymywany przez Policję w dniu 18 grudnia 2017 r.	wyjaśnienia oskarżonego oraz przedłożone przez niego dokumenty k. 1041-1045	Oskarżony wskazał, że w dniu zdarzenia został zatrzymany przez Policję w związku z nieuiszczoną grzywną i miał przebywać na komisariacie przy ul. (...) w W.. Powołane wyżej dokumenty w postaci tłumaczeń dokumentów przedłożonych w postępowaniu apelacyjnym przez oskarżonego oraz uzyskanych przez Sąd Okręgowy informacji z (...) oraz danych

		<p>z akt spraw, które toczyły się przeciwko oskarżonemu w sposób jednoznaczny wskazują na to, że owszem oskarżony nie uiścił grzywny w wysokości 500 zł nałożonej na niego wyrokiem, który zapadł w sprawie o sygnaturze akt II W 844/15 i grzywna ta została zamieniona na zastępczą karę aresztu, ale w tej sprawie oskarżony został zatrzymany w dniu 19 listopada 2017 r. o godzinie 21:20 zaś zwolniony w dniu 20 listopada o godzinie 00:55 – oskarżony przebywał wówczas w Komendzie Rejonowej Policji w W. przy ulicy (...) zaś grzywnę zapłaciła za niego innego osoba. Kolejne odnotowane zatrzymanie oskarżonego miało miejsce w dniu 21 grudnia 2017 r. w Komisariacie Policji w Z. w związku z podejrzeniem zniszczenia mienia, za co oskarżony został prawomocnie skazany w sprawie o sygnaturze akt II K 55/18 oraz II W 9/18.</p> <p>Mając na uwadze zatem jednoznaczną treść wskazanych dokumentów twierdzenia oskarżonego należało uznać za niewiarygodne.</p>
--	--	--

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		

Sąd oceniając materiał dowodowy nie naruszył normy art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk.		
Wniosek		
o zmianę wyroku lub jego uchylenie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Wniosek został uznany za niezasadny albowiem stanowisko skarżącego sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z przeprowadzoną przez Sąd I instancji w sposób pełny i prawidłowy oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie prawidłowymi ustaleniami faktycznymi, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.		
Lp.	Zarzut	
2.	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy, ocenionego w sposób staranny, wszechstronny, z uwzględnieniem		

zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.		
Wniosek		
o zmianę wyroku lub jego uchylenie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Mając na uwadze prawidłowe ustalenie przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego sprawy i dokonanie wszechstronnej oceny materiału dowodowego zgodnie z treścią art. 7 kpk wniosek oceniono jako niezasadny.		
Lp.	Zarzut	
3.	Zarzut obraży prawa materialnego w postaci art. 36 § 3 kro w zw. z art. 46 § 1 kk.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
Zarzut należało uznać za nietrafny. Należy zauważyć, że art. 46 § 1 kk jest podstawą do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego w procesie karnym i ma charakter kompensacyjny. Należy podkreślić, że do celów postępowania karnego należy uwzględnić prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego (art. 2 § 1 pkt 3 kpk), w tym naprawienie już w postępowaniu karnym, gdy to możliwe, szkody		

wyrządzonej przestępstwem. Tym samym jednak, wykluczone jest przysporzenie nienależnej mu korzyści. Naprawienie szkody, o którym mowa w art. 46 § 1 k.k., to w szczególności wyrównanie straty, którą poszkodowany poniósł (zob. art. 361 § 2 k.c.). Sąd karny musi zatem uwzględnić w chwili wyrokowania rozmiary pokrytej już szkody (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2011 r., III KK 392/10, Prok. i Pr. 2011, Nr 9, poz. 3). Przepis przypisane oskarżonemu zostało popełnione na szkodę J. D. i M. D.. Jak wynika natomiast z zeznań pokrzywdzonego J. D. oddał on swojej żonie M. D. część pieniędzy, która należała do niej, tak więc szkoda majątkowa, która wynikła na skutek popełnienia przez oskarżonego występku z art. 280 § 1 kk ograniczyła się w tej sytuacji do J. D., który w dniu zdarzenia był posiadaczem pieniędzy żony, z których zobowiązany był się rozliczyć z nią, co zrobił. Brak jest podstaw, aby w niniejszej sprawie J. D. nie mógł uzyskać pełnej rekompensaty powstałej szkody majątkowej, zwłaszcza, że po stronie jego żony szkoda na dzień orzekania już nie istniała.

Wniosek

o uchylenie lub zmianę

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

Mając na uwadze prawidłowe orzeczenie przez Sąd Rejonowy

w zakresie obowiązku naprawienia szkody wniosek uznano za niezasadny.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego (...) z dnia 27 grudnia 2018 r. w sprawie o sygn. akt IV K 333/18	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenione z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy ocenił materiał dowodowy w sposób drobiazgowy i kompleksowy, odnosząc się do wszystkich zgromadzonych i przeprowadzonych w toku rozprawy dowodów. Sąd wywiódł prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonego. Stanowisko	

skarżącego sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi, polemiki opartej na wybiórczym podejściu do ujawnionych okoliczności sprawy.

Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 kpk). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998 r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo rok 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok SA w Łodzi z 20.03.2002 r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo rok 2004, nr 6, poz. 29). Wymogom tym Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie sprostał.

Sąd I instancji nie dopuścił się także błędu w ustaleniach faktycznych będących podstawą wyroku. Zarzut z art. 438 pkt 3 kpk jest trafny wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania oraz gdy błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych nie może się przy tym sprowadzać do samego tylko zakwestionowania stanowiska sądu czy też do samej tylko nieuzasadnionej właściwą oceną dowodów polemiki z ustaleniami sądu, lecz powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu odnośnie do oceny okoliczności sprawy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu, nie może natomiast prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 grudnia 2014 r. w sprawie II Ka 192/14).

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie zostały poczynione przez Sąd Rejonowy prawidłowo,

na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy ocenił materiał dowodowy w sposób drobiazgowy i kompleksowy, odnosząc się do wszystkich zgromadzonych i przeprowadzonych w toku rozprawy dowodów. Trzeba zarazem podkreślić, iż Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie w sposób wyczerpujący, dążąc do pełnego wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w tym skrupulatnie weryfikując linię obrony oskarżonego. Stanowisko skarżącego sprowadza się zatem w istocie rzeczy do polemiki z przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie ustaleniami faktycznym oraz bazowania na niepełnej analizie ujawnionych okoliczności sprawy i rozpatrywaniu poszczególnych dowodów w sposób fragmentaryczny, nie obejmujący całości materiału dowodowego.

Trzeba również wskazać, iż zarzut podniesiony w apelacji był nie tylko chybiony, ale również skonstruowany niewłaściwie. W świetle bogatego orzecznictwa i dorobku doktryny nie może budzić wątpliwości, że zastrzeżenia dotyczące nieprawidłowej oceny materiału dowodowego, a więc naruszenie kryteriów wskazanych w art. 7 k.p.k. i tym samym wykroczenie poza granice sędziowskiej swobody ocen, wykluczają jednoczesne sygnalizowanie obraży art. 5 § 2 k.p.k. Nie można mówić o naruszeniu reguły *in dubio pro reo* w sytuacji, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, bowiem jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów. Stwierdzenie istnienia „nie dających się usunąć wątpliwości” w oparciu jedynie o subiektywne oceny i przekonanie skarżącego, wyłącznie w celu wsparcia tym stwierdzeniem polemiki z ustaleniami faktycznymi sądu, nie stwarza stanu nie dających się usunąć wątpliwości (patrz: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2016r., sygn. akt IV KK 43/16). Inaczej mówiąc – bezskuteczny jest zarzut nie respektowania zasady *in dubio pro reo*, jeśli skarżący wywodzi go z uznania za wiarygodne części dowodów (np. wyjaśnień oskarżonego) przy jednoczesnym zanegowaniu przez Sąd pozostałych – na przykład zeznań świadków. Jest to bowiem kwestia wiążąca się wyłącznie z prawidłowością oceny materiału

dowodowego, a jej podważanie nastąpić może tylko poprzez zarzucanie obrazy art. 7 k.p.k.

W niniejszej sprawie, nie ulega wątpliwości, że proces miał charakter poszlakowy. Należy podkreślić, że Sąd Rejonowy w sposób drobiazgowy przeanalizował wyjaśnienia oskarżonego uznając je trafnie za stanowiące tylko linię obrony oskarżonego zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełniony występki oraz prawidłowo ocenił pozostały materiał dowodowy, poszczególne poszlaki potwierdzające fakty wiążąc w jedną całość.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7 kpk odnośnie oceny zeznań pokrzywdzonego J. D. należy stwierdzić, iż nie można podzielić stanowiska obrońcy jakoby interes pokrzywdzonego w uzyskaniu rozstrzygnięcia skazującego oskarżonego miał decydujący wpływ na treść jego depozycji. Przede wszystkim należy stwierdzić, że J. D. nie był szczególnie zainteresowany wynikiem niniejszego postępowania. Nie może świadczyć o braku obiektywizmu po stronie pokrzywdzonego skorzystanie przez niego z instytucji jakie dają mu przepisy Kodeksu postępowania karnego tj. zgłoszenia działania w charakterze oskarżyciela posiłkowego oraz złożenia wniosku o nałożenie obowiązku naprawienia szkody. Należy zauważyć, że w postępowaniu odwoławczym pokrzywdzony całkowicie zrezygnował z bezpośredniej obecności na rozprawie, co należy ocenić jako zachowanie wyważone, wskazujące na brak szczególnego zainteresowania wynikiem niniejszego postępowania. Nie można podzielić również uwag skarżącego odnośnie braku legitymowania się przez pokrzywdzonego dokumentem stwierdzającym jego szkolenie w zakresie rozpoznawania rysów twarzy i jego wpływu na ocenę wiarygodności jego zeznań. Pokrzywdzony wskazał, iż takie szkolenie odbył, a w obliczu kompleksowej oceny treści jego depozycji nie można stwierdzić, iż co do tej okoliczności podawał nieprawdę. Ponadto należy zauważyć, iż kwestia zapamiętywania wizerunku osób i odtwarzania ich ma charakter osobniczy. Nawet gdyby pokrzywdzony nie przeszedł specjalistycznego szkolenia nie byłoby podstaw do kwestionowania dokonanego przez niego rozpoznania, ponieważ część ludzi ma w tym zakresie umiejętności, natomiast inna część nie jest w stanie zapamiętać skutecznie twarzy osób widzianych przez chwilę. Należy również wskazać, że pokrzywdzony jest osobą bardzo opanowaną oraz szybką, która na miejscu zdarzenia zachowała zimną krew o czym

świadczy powalenie na ziemię dwóch napastników, podjęcie próby pościgu za przestępcami i naderwanie lusterka bocznego w samochodzie M. oraz samodzielne telefoniczne zawiadomienie policji bezpośrednio po zdarzeniu. W tym miejscu należy podkreślić, że pokrzywdzony podczas okazania mu oskarżonego poprosił, aby wszyscy biorący w okazaniu mężczyźni wykonali ruchy i gesty markujące podnoszenie przedmiotów z podłoża i w ten sposób oglądając na okazaniu oskarżonego dodatkowo utwierdził się w trafności swojego wskazania. Okoliczność ta świadczy również o uczciwości pokrzywdzonego i dążeniu do prawidłowego wskazania sprawcy. Nie może budzić również wątpliwości fakt, że zaraz po zdarzeniu podczas przesłuchania w dniu 19 grudnia 2017 r. pokrzywdzony zeznał, że jest w stanie rozpoznać tylko jednego z określonych napastników, tymczasem podczas okazania oskarżonego rozpoznał go i wskazał jako jednego z napastników, ponieważ J. D. podczas okazania podał o wiele więcej szczegółów dotyczących zdarzenia, a także pozostałych osób biorących w nim udział, argumentując tą różnicę kwestią przypominania sobie z biegiem czasu szczegółów towarzyszących zajściu w związku z uspokojeniem emocji i zdenerwowania, które towarzyszyły mu bezpośrednio po zajściu. Należy również podkreślić, że J. D. jednoznacznie wskazał różnice w wyglądzie oskarżonego – brak czapki podczas okazania, brak okularów, które z kolei oskarżony miał na rozprawie jak i podał rzeczowo i logicznie w jakich sytuacjach w trakcie zdarzenia mógł przyjrzeć się oskarżonemu. Należy również podzielić uwagi pokrzywdzonego co do wyglądu oskarżonego – ponieważ A. M. nie ma cech typowych dla nacji gruzińskiej, np. ciemniejszej karnacji skóry, o czym mógł przekonać się sąd odwoławczy mając bezpośredni kontakt z oskarżonym. Nie można także podzielić uwag obrońcy oskarżonego co do tego, że pokrzywdzony mógł mieć ograniczone możliwości obserwacji na miejscu zdarzenia z uwagi na warunki pogodowe tj. zmrok. Jak wynika chociażby z materiałów uzyskanych z monitoringu miejskiego (np. k. 54-55) w momencie poruszania się przez pokrzywdzonego pojazdem było jasno, zaś zdarzenie miało miejsce kilkanaście minut po utraceniu wszystkich pojazdów z zakresu kamer, a Policja na miejsce została wezwana już o godzinie 15:05. W tych okolicznościach zeznania J. D. należało uznać za w pełni wiarygodne jako jasne, jednoznaczne, logiczne i w tym zakresie w całości podzielić stanowisko Sądu Rejonowego.

Nie można uznać za trafny zarzutu skierowanego w apelacji co do postępowania pokrzywdzonego, który sam udał się do kantoru i wymienił znaczną ilość gotówki, a następnie udał się do znajomego grawera. Zachowanie takie, choć może być uznane za lekkomyślne, nie ma jednak wpływu na ocenę wiarygodności zeznań J. D.. Należy zauważyć, że gdyby nie pewien układ okoliczności nie doszłoby przecież do szeregu przestępstw.

W kontekście zeznań pokrzywdzonego, zapisu monitoringu z (...) ulic oraz faktu ujawnienia oskarżonego w samochodzie M. z urwanym lusterkiem należy w pełni podzielić ocenę wyjaśnień złożonych przez oskarżonego dokonaną przez Sąd Rejonowy. Należy podkreślić, iż oskarżony swoje wyjaśnienia złożył dopiero po przeprowadzeniu postępowania dowodowego przed Sądem dostosowując niejako ich treść do sytuacji procesowej. Dodatkowo oskarżony podawał okoliczności, które miałyby świadczyć o tym, że nie było go na miejscu zdarzenia, a które to nie zostały potwierdzone po ich sprawdzeniu. Nie można podzielić argumentacji podanej w apelacji, a dotyczącej tego, że gdyby oskarżony brał udział w zdarzeniu to naprawiłby lusterko auta lub pozbył się samochodu jak i tej dotyczącej braku przy nim gotówki pochodzącej z przestępstwa. Należy zauważyć bowiem, że gdyby nie lekkomyślne postępowanie zarówno ofiar jak i sprawców wiele przestępstw nie znalazłoby swego finału na sali sądowej. Jeśli chodzi natomiast o brak gotówki przy oskarżonym to należy zauważyć, iż nie zostały przecież ustalone zasady podziału łupu między sprawców. Argumenty podawane przez obrońcę oraz treść wyjaśnień oskarżonego nie znajdują więc uzasadnienia, w tym przede wszystkim w kontekście ich konfrontacji z jednoznacznymi i pewnymi zeznaniami J. D..

Mając na uwadze powyższe, nie dzieląc żadnego z zarzutów apelacyjnych, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy stwierdzając ponadto, że nie jest on dotknięty innymi wadami, które powinny być brane przez sąd odwoławczy pod uwagę z urzędu. Orzeczona kara jest karą współmierną do wagi popełnionego przestępstwa, nie przekracza stopnia zawinienia, uwzględnia w sposób właściwy zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu, okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowość sprawcy - w społecznym odczuciu jest karą sprawiedliwą, spełni stawiane przed nią cele zarówno w zakresie

indywidualnego oddziaływania na sprawcę, jak i w zakresie prewencji generalnej.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		

	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		

	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		

-----	-----	
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
-----	-----	
5.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
A. M.	II.	Uwzględniając wniosek obrońcy z urzędu oskarżonego Sąd zasądził na jej rzecz od Skarbu Państwa

	III.	<p>wynagrodzenie za obronę w instancji odwoławczej wraz z podatkiem od towarów i usług biorąc pod uwagę treść § 17 ust. 2 pkt 4 i § 4 ust. 3, § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714) oraz ilość terminów rozprawy.</p> <p>Uwzględniając sytuację materialną oskarżonego, który nie uzyskuje żadnych dochodów, sąd odwoławczy zwolnił go od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.</p>
--	------	---

7. PODPIS
SSO Adam Bednarczyk SSO Jacek Matusik SSR del. Justyna Dolhy

1.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika #		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok w całości	
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana